Tu ești eu, iar eu sunt tu (II)

On Mai 16, 2013

Slujește-ți cu sinceritate și putere, încât tot ceea ce-ți trădează deficiența de "a fi" să fie îmbrăcat cu un nou înveliș protector al identității tale.

Ceea ce-mi străbate acum trupul mișcându-se din celulă în celulă, punându-mi sângele într-o mișcare accelerată, ceea ce-mi zvâcnește zgomotos în tâmple punându-mi nervii la încercare este acel fior răscolitor dat de senzația de *deja vu* . Iluzia ciudată că am mai trăit cândva o experiență intensă asemănătoare, într-un decor departe de lumea actuală, care îmbina deopotrivă o atmosferă plăcută și atrăgătoare cu una aparte, ostilă și sufocantă.

A fost ceasul în care m-am recunoscut pentru întâia oară. Îmi amintesc cu exactitate fiecare amănunt, căci atunci a început viața pentru mine. Tot ceea ce trăda durerea mea, și care a găsit suport la tine, a fost acoperit cu o aură de energie pozitivă. Camera obscură în care mi-am închis toate gândurile și sentimentele s-a luminat. Şi în această lumină, la început foarte slabă, apoi din ce în ce mai strălucitoare, îmi închipuiam că voi trăi totul. Fără să exist într-o dualitate cu tine, cu mine însămi, cu lupte, limitări și multă suferință.

Am reușit pe parcursul timpului să ajung directoare, singura directoare de sex feminin din compania "London Diamond". Acum, nu mă mai încântă deloc nici măcar să-mi amintesc de acele vremuri, de aceeași Laura Quinn supusă rătăcirii. Şi totuși, știu că între mine cea de acum și cea care am fost atunci, există o anumită complicitate ce poate definită în termenii tranșanți de *opoziție* versus *colaborare.*

Tu și eu, eu și cu mine însămi. Dulcea și blânda ecuație cuprinsă între haos, stres, incertitudine și neînțeles, în care au pătruns calmul, inteligența, subtilitatea și mai ales dragostea. Toate dezlănțuindu-se cu o forță teribilă, având un efect de estompare a elementelor exagerate ale timpului, care în combinație cu resorturile de la extremitățile condiției de *"a fi"* au întărit devotamentul nostru. *

Leadership: Felul în care iți dezvălui personalitatea slujește rolului pe care urmează să îl joace viziunea propriei tale măreții într-o realitate care este în același timp unitate deschisă și pluralitate complexă?

Simți acel fior dat de senzația de deja vu? Exiști în dualitate cu tine însuți, cu lupte, limitări și multă suferință? Între tine cel de acum și cel care ai fost există o anumită complicitate ce poate fi definită în termenii tranșanți de opoziție versus colaborare?

De cele mai multe ori obiecțiile și reproșurilor aduse omului și metodei sale de interpretare a realității (care accentuează lupta dintre " *a fi* " și " *a nu fi* ", dintre bine și rău, corect-greșit, lumină-întuneric), vizează, în ultima analiză, printr-un adaos de înțelegere a trecutului, concepția relațiilor dintre atitudinea subiectivă, părtinitoare față de cineva sau de ceva, și atitudinea imparțială care reclamă o independență de judecată și obiectivism.

Chiar acolo unde aceste două atitudini existențiale ale omului se mărginesc la a fi de acord sau în dezacord față de luările de poziție atât de tranșante ale ieșirii din stadiul de epuizare psihic și emoțional, putem foarte ușor să adăugăm, șterge sau comuta noi elemente, creând noi legături în întregul său sistem de funcționare.

În felul acesta lumea de dincolo de oglindă în care omul se reflectă de obicei, va depăși în

esența ei superficialitatea. Datorită dependenței de a se consuma cu propriile gânduri amare, cu îndoielile și complexele aferente stării de discontinuitate, omul, nereușind să fie pe placul lui, pe aceeași lungime de undă cu propriul sine, primește cea mai puternică lovitură a destinului. Este aruncat într-un decor ostil, în care nu se mai recunoaște pe sine.

Dar viața poate oricând să renască din propriile-i neajunsuri, omul poate oricând să scoată ceva bun dintr-o rătăcire, devenind un împlinitor al progresului propriu. Tot ceea ce-i trădează durerea, și care găsește suport în însăși autoritatea propriei ființe, poate să fie îmbrăcat cu un nou înveliș protector care să întărească aspectele pozitive ale identității sale. Camera obscură în care își închide toate gândurile și sentimentele se va lumina doar dacă va trăi în dualitate cu el însuși, încât să fie mai presus de orice limitări.

Leadership: Validarea imaginii tale de sine în fața lumii implică o situație ce este relevantă doar într-o perspectivă spirituală care nu poate fi observată la prima vedere, dar care îți salvează demnitatea?

Leadershipul este produsul exclusiv al omului, iar această știință se perfecționează numai dacă se acordă interesul cuvenit asupra identității pe care el și-o făurește trăgând învățături din lecțiile vieții, deci din trecutul său, din situațiile care l-au aruncat într-o lumină nefavorabilă.

Leadershipul intervine cu forțe noi de sprijin atunci omul ascunde cutia plină de gânduri și trăiri negative într-un loc străin, uitat, încât să reușească să se detașeze de tot ceea ce nu se încadrează în standarde de convingeri pozitive, în standardele înalte de siguranță personală.

Vizavi de această chestiune, politicianul german Ernst Thalmann, ținea să precizeze: " *În amintirile noastre, trecutul ne stă viu în față, tocmai pentru a sluji viitorul și nu ca o contemplare deznădăjduită* ."

Liderul nu are valoare fără existența unor condiții adecvate progresului său. Virtutea lui este generată prin cunoașterea trecutului, deci de provocările timpului, care în combinație cu structura lui funcțională i-au întărit credința și convingerea că numai astfel poate exista.

Leadership: Înțelegerea trecutului te ține captiv într-o stare incertă de așteptare nedefinită, din care nu poți să te detașezi decât printr-o analogie cu schimbarea ordinii propriilor convingeri necondiționate de vreo "tarifare" ulterioară?

Temeiurile cele mai solide ale concepției finale asupra formei de manifestare a omului, în special, prin înțelegerea trecutului care, poate, l-a ținut captiv într-o stare incertă de "a fi", fundamentează valoarea leadershipului, constituind o fereastră de iluminare în atitudinile și convingerile sale viitoare.

Este însă un adevăr ușor verificabil, dar totodată ușor de contestat, că orice insuficiență sau fisură în metoda proprie de interpretare a trecutului, atât de bogat în învățăminte, care poate dezlega tainele desăvârșirii și reușitei depline, își are în mod logic rădăcinile în înseși premisele și articulațiile sistemului de gândire și de valori a omului.

Fără să negăm valoarea înțelesului atribuit trecutului, acumulând învățămintele rezultate și încadrându-le în marea unitate a personalității noastre, vom putea obține o nouă combinație complexă, direct proporțională cu proprietățile stabile de a fi, de a gândi, de dăruire și iubire.

Astfel vom deveni stăpânii incontestabili ai propriei ființe. Dacă înainte viața era numai ceva

tulbure și tern, dintr-o dată ea va prinde culoare, devenind mai interesantă.

Felul în care te privești din perspectiva a ceea ce te face să suferi este o renaștere la altceva decât ceea ce erai înainte, ceva care te împinge să trăiești mai prezent clipa de față, în apreciere față de micile daruri ale vieții.

În leadership acest lucru se poate exprima printr-o metaforă: "încearcă să vezi mai departe printr-o lacrimă decât printr-un telescop".

Tu ești eu, iar eu sunt tu (II) desemnează acea latură ascunsă în tine care își aduce contribuția la dezvoltarea întregii tale ființe, îndepărtându-te de pe drumul rătăcirii. În grădina vieții (ce poate fi un paradis), nu ai timp să-ți reproșezi neatențiile și greșelile. Poți doar să-ți slujești cu sinceritate și putere, încât tot ceea ce-ți trădează deficiența de " *a fi* " să fie îmbrăcat cu un nou înveliș protector al identității tale.

Cu alte cuvinte, analizează-ți trecutul, implică-te în prezent și vei putea să dai cortina timpului de-o parte, întrezărind viitorul.

* Notă: " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/tu-esti-eu-iar-eu-sunt-tu-II.html